המועצה לשלום וביטחון ולחֶרְטַט

בסוד ש"ח
מאת שאול שיץ

מסבירים בפוטנציה, קיבלו באחרונה מעטפה גדושה תומר הסברה מאת "המועצה לשלום ובטחון", שעניינו הסכם העקרונות עם אש"ף. גוף זה המורכב מקצינים בכירים במילואים ומאנשי אקדמיה, הינו, לכאורה, בלתי תלוי, אך בירידע הוא, שמדובר בגוף שמאלני, "אלטיסט" בעיני עצמו, שנרתם למנגנר על הסכם העקרונות עם אש"ף ברעת הקהל הישראלי.

החוברת "הסכם העקרונות עם אש"ף – נקודות להסברה", נכתבה בידי אלוף (מיל.) שלמה גזית.

להלן קטעים מ"דף הערות" של פרופ' חשוב באוח האוניברסיטאות, המצוי ככל הנראה על פרסומי "המועצה לשלום ובטחון", המתייחס ב"דף הערות" לאופן הצגת הדברים ב"נקודות להסברה" (ולא לתוכנם) "שיש בו – לדעתו – יתרות, התנשאות, דמגוגיה וגניבת דעת". אין אנו מציינים את שמו של הפרופ', משום שעד לכתיבת שורות אלו, לא עלה בידינו לקבל את הסכמתו לכך. אולם, אנו "מארחים" את דבריו ככתבם וכלשונם.

כותב הפרופ', המצוי היטב בתהליכים השונים במזה"ת ונחשב כבר-סמכא בתחום זה: "... החוברת פותחת בקביעה נחרצת לגבי עליונותם האינטלקטואלית של מסבירי גוף זה ("המועצה לשלום ובטחון"): "אתם הבקיאים", לעומת נחיתותו של הקהל הרחב. – "היודע בדרך כלל מעט ומתקשה להשמיע טיעונים נגדיים ברמת ביסוס, אמינות ושכנוע". וכך בהמשך (סעיף 13 ב') הוא מנחה את המסביר להבהיר למאזינין, שאת דעותיו הוא קובע (ולא מביע) "במלוא משקל סמכותנו ונסיוננו הבטחוני".

כותב החוברת מורה למסביר, להציג את ההסכם עם אש"ף "בהישג לאומי-ציוני מהפכני" לא פחות; ואף מייעץ לו לדבר על ההסכם כ"אופטימיות". אמנם מחבר החוברת הוא בהחלט ליברלי, ומתיר למסביר להגיב "פה ושם" בנוסח של "אף אני איני מבין" (סעיף 3) פרס זה או אחר בהסכם, כמובן שמדובר כאן בהנחייה ציונית, שאינה אלא גניבת-דעתו של הקהל.

כיאה ל"אליטיסטים" מן הראוי להשתמש במושגים לוגיים, לדבר על "הWHY" להזכיר את "הDOP", לעמוד על "הZERO SAM" שבגישת שני הצדדים. ומה רע ב"סכום אפס", שהוא מושג מקובל לחלוטין במדעי המדינה ?!, אלא שכנראה מחבר החוברת מניח שהקהל המפגר כנראה יתרשם יותר ממונחים באנגלית.

במסגרת "הנקודות להסברה", אין מחבר החוברת מתמיך אף אחת מהשיטות החביבות ביותר על השמאל – שיטת ההפחדה: "איום המלחמה העתידה כסיום" תוך רמיזה עבה לחורבן האסונני הצפוי לקהל אם לא יאמץ את גישתו. מעניין לדעת, אם גם איראן שותפה לרעיון החיוביות בעניין ההסכם עם אש"ף...

והפלשתינים? מה הם עושים למען ההסכם? והיה כי ישאל השואל האם הרציחות מעשי ידי הפלשתינאים (סליחה, הניסוח בחוברת הוא: "האלימות והטרור של מתנגדי ההסכם – משני הצדדים". מסתבר, שאפילו את השאלות מותר לקהל לשאול רק באופן הראוי) עשויות לחבל בהסכם? על כך באה התשובה הנחרצת של מחבר החוברת: "אל לנו להלין על הפלשתינאים"! הם לא אשמים. האחריות היא "עלינו". ובאמת, מה רע עושים הפלשתינאים חוץ מזה שהם רוצחים?

להלן (סעיף 7 א) אף טורה המחבר לומר לנו מראש, שגם בעתיד "ספק" אם הפלשתינאים יוכלו למנוע רציחות. הם לא אשמים! לוח הזמנים ה"מאד צפוף" אשם! השלב ה"כה מוקדם" אשם!

המחבר גם אינו מהסס להציג עובדות חסרות בסיס באמת העובדתית לאשורה. תומכי ההסכמה אינם מונעים "על-ידי הדת אלא מכוח תסכול עמוק מולידי-כלכלי-חברתי" (סעיף 8 ב'). מי שמו בכלל לקבוע זאת? אף לא סמך מה? וכי באיסלם יש בכלל הפרדה בין דת ופוליטיקה?! מאיפה הוא לוקח את עזות המצח לקבוע ש"סביר" שהתמיכה בהמאס "יגיעלם" עם הצלחת ההסכם עם אש"ף. האם עליית החמאס נובעת רק משלטון ישראל? ומה באלג'יריה? ומה במצרים? ובסודאן? אבל, הכותב, אלוף במילואים, יכול הרי לקבוע את דבריו "במלוא משקל סמכותנו ונסיוננו הבטחוני"... כנראה שהוא סבור שתיאור של אלוף או פרופסור מרשימים את הקהל יותר מהעובדות.

בהמשך הוא קובע (גזית) שההסכם עם אש"ף הינו בעצם עם כל העם הפלשתיני (מעניין אם גם ערפאת מאמין בזה) – לו יהי. אלא שהוא גם מוסיף קביעה, שההסכם ינחה גם את "מי שעתיד להחליף את ערפאת", במקרה והלה ייעלם. כל מזרחן מתחיל, יודע שמזמתו המיתולוגית של ערפאת היא הדבק היחיד שמלכד כיום את פלגי אש"ף, ושכל האבו מאזנים והגבילי שעת"ים למיניהם, אינם אלא פקידים ללא שום אוטוריטה עלינה שהיא, ושאין ביכולתם להיות תחליף לערפאת מבחינת סמכותו כלפי שאר הארגונים. אלא שהמחבר, כנראה, יצא מתוך ההנחה שהקהל הנבער לא יהיה מודע לעובדה ברורה כשמש זו, והכי מצחיק הוא, שכבר בסעיף הבא, המחבר סותר את עצמו, כאשר הוא מציין ש"היום אין לערפאת יורש טבעי ומוגדר".

בסעיף 10 ב' גזית מאיר את עינינו, שההחלטה לא לפנות את ההתנחלויות היתה אמנם "עקרונית", אבל נועדה בין היתר "להשמיט תמיכה ציבורית מן המתנחלים". אז תחליט – עקרונית" או לא עקרונית? עד היכן מסוגלת הציניות להגיע? הוא גם חושף בפנינו שאנו אכן עתידים לדון בעתיד גם בנושא "המדינה" הפלשתינאית "הריבונית" (האם קו הסברה זה מקובל גם על יצחק רבין? תמהני?) אך, כנראה, כאן הוא הרגיש שהרחיק לכת, ובמשפט הבא הוא כבר מדבר על גבולות הקבע שבין "שתי ישויות המדיניות". נו, טוב, נרגענו, זה רק ישויות ולא מדינות. אבל רגע – ממתי ישראל היא ישות?

האלוף (מיל.) גזית מורה למסביריו ללקף את האנו של המאזינים. לדוגמא – התשובה לאחת השאלות הצפויות פותחת במלים: "אכן שאלה במקומה".

עד כאן מ"דף הערות" של הפרופסור, שגם הקטעים בסוגריים הם מפרי עטו.

השבוע הופיע שר החוץ, שמעון פרס בפני חברי סיעת מפלגת העבודה, ולשכתו ייאמר שלמרות שהוא הרוח החיה מאחורי "הסכם אוסלו" והסכמים אחרים הקשורים בו, הוא היה זהיר מאד בדבריו ואמר מפורשות, כי אין הוא משוכנע שערפאת יעשה הכל, כדי שההסכם יתקיים.

פרס נראה עצבני, עייף וכלתי מרוכז. כאשר הוא התחיל לדבר על "עמק השלום", פרצו לא מעט מהנוכחים מאחוריו גבו ואחוריו גבם של אחרים בצחוק בלתי מרוסן, ובשפך הדמים המתמשך נשמעו דבריו של שר החוץ כ"פרוטוקול מבית ההוזים". הגיונו אם כן, שכאשר אביו מולידו של ההסכם אינו יודע מה ייצל יום וכבר חדל להתחייב על תאריכים – פונה "המועצה לשלום ובטחון" למסבירים ל"יום" אופטימיות, לגבי הצלחתו של ההסכם בסוף התהליך.

בש"ס זועמים על רבין

החלטת היועץ המשפטי לממשלה, מיכאל בך יאיר להגיש כתב אישום נוסף נגד ח"כ אריה דרעי בעניין העברת כספים למוסדות ש"ס באמצעות הרשויות המקומיות – עוררה זעם רב בכל הדרגים של ש"ס. בש"ס מתקשים להבין, כיצד לא מנע ראש הממשלה, יצחק רבין המקיים שיחות מרתוניות עם היועץ המשפטי, את הגשת כתב האישום הנוסף, כאשר ידוע שגם היום שרי העבודה ושרים אחרים מסייעים לגופים ומוסדות הקרובים אליהם אידיאולוגית. התגובה של ש"ס לא איחרה לבוא. ראשי ש"ס הודיעו, כי יצביעו אי אמון בממשלה או ייזמו בעצמם הצעת אי-אמון, אם תקדם החקיקה של חוקי היסוד.

מקורביו של היועץ המשפטי לממשלה מסבירים, כי למעשה לא עמדה בפניו ברירה אחרת. שכן, אין ספק, שאם מי מהגופים למען הצדק והיושר היה מגיש נג"ץ בעניין זה, היה זוכה בו ללא צל של ספק. לדבריהם, פנייה לנג"ץ והיעונות לה, היתה פוגעת קשות, ביועץ המשפטי ובמעמדו, הממתין עתה בדריכות להחלטת נג"ץ בעניינו של מפכ"ל המשטרה, רפי פלד.

הודעתו בימים אלה של אריה דרעי, כי ש"ס עשויה להצטרף לממשלה בתוך חודשים, באה לבקשת חבריו במפלגת הפנסיונרים, שביקשו בדרך זו "להרגיע" את יצחק רבין שלא יזדרז לקפוץ על עגלתו של "רפול". בש"ס מעדיפים את המצב הנוכחי על-פני הצטרפות למשלה, אם כי החלטת היועץ המשפטי עלולה לדחוף את ש"ס להחלטות שיחזירו אותה לחיים של אותם גדולי תורה, שעתה מתנזרים ממנו.

הכרכרה של הח"ק הגיעה לישראל

"מנורה" – הרשות להעלאת בתי כנסת מהגולה לישראל, שבראשה עומד משה ("מוסקו") מושקוביץ העלתה באחרונה לישראל כרכרה עתיקה של "החברא קדישא" באחת העיירות במזרח אירופה (לא "חבר העמים"). מדובר בכרכרה של קהילה יהודית קטנה במזרח אירופה והיא מוערכת בכת 200 שנה פלוס. על-פי המידע שניתן היה לדלות מהאנשים שהכרכרה היתה בחסותם, וגורים יקנים, בניהם של שומרי בית הקברות היהודי) היא שימשה את הקהילה עד לשילוחם של היהודים למחנות המוות ב-1943.

הכרכרה נשארה מיותמת בבית הטהרה המקומי, שהפך למחסן גרוטאות, ועל כן נשתמרה באורח פלא, עד אשר נציג "מנורה" הגיע אל המקום בחיפוש אחר שרידים של ספרי-תורה, תשמישי קדושה, ספרי קודש וכיו"ב.

לאחר מאמצים מרובים עלה בידי "מושקו" מושקוביץ לקבל את האישורים הדרושים "לקרוס" את הכרכרה ולהביאה ארצה. עקב תנאי האיכסון הקשים היה צורך לשקם את הכרכרה כמעט בכל חלקיה.

הכרכרה "משוכללת" ומיועדת למטרתה. תוכה מסמש כמקום איכסון לתכריכים וכלי עבודה. הקרש העליון ניתן לשליפה ועל-ידי כך מוצא המת מן הכרכרה באופן מכובד אל פנים הקבר: פנס מיוחד הניתן לפירוק תלוי במרכז הכרכרה ובועד על שמן או נפט בעת שהלווייה נערכת בלילה. למרות משקלה הקל היא מתאימה לרתימת צמד סוסים. מנגנון ההיגוי הינו מלאכת מחשבת ממש.

הכרכרה מוצבת עתה בישיבת "הר-עציון" בגוש עציון. מושקוביץ העסיק עתה בשיקומו ופיתוחו כל ספר "ניצנים" בדרום, הביע נכונות למסור את הכרכרה למוזיאון, כדי שתוצג שם בפני הקהל. אולם, הוא מתנה זאת בכיסוי הוצאות שיקום הכרכרה והבאתה לישראל. בימים אלה השלים משה מושקוביץ מו"מ להעברתו לישראל של אוצר ספרות-תורני רב חשיבות מאחת המדינות במזרח אירופה הקשור בשמו של "רב הטבחים" הארכי רוצח אודולף אייכמן.

"נדליא" בעריכת יוסף מנדלביץ

שבועון חדש בשפה הרוסית הנושא את השם "נדליא" (השבוע) יכפר במקצת על התעתות הרוסית היומית והשבועית השטופה, בחלקה הגדול, בזימה. עורך השבועון הוא "המסורב" הידוע, הרב יוסף מנדלביץ. השבועון עוסק בענייני אקטואליה, ארץ-ישראל, תורה ומצוות ואינפורמציה חיונית לעולים. עתון "נדליא" ממומן על-ידי חברת השקעות של עולים מ"חבר העמים" והוא מופץ ב"150 קיוסקים" ברחבי הארץ. השבועון נתקבל בשמחה ברוב עולים מ"מחבר העמים" בזכות הכתבים שהם בעלי-דרמה ושפתו הנקייה.

מי ייצג את לוד בוועידה?

לוד, עיר ואם בישראל החליטה, כי אין טעם ודעת לערוך בה מיפקד, כאשר קיימת הבנה בין כל פעילי המפד"ל בעיר. ישבו הפעילים ביניהם לבין עצמם, חילקו את הצירים לוועידה כהסכמה, וממילא ראו במיפקד דבר מיותר, לא כן חשב השופט יעקב ינון המפקח על הבחירות. ואם השופט יעקב ינון המפקח על הבחירות. ואם לשפוט על-פי קביעתו של כבוד השופט, הרי שלוח לא תהיה מיוצגת בוועידת המפד"ל, אלא אם כן יימצא פתרון, שכרגע אינו נראה באופק.

השבוע פירסם "הצפה" על התפקרות הורדים בירושלים במיפקד המפד"ל. בטעות נכתב, כי טופס ההתפקדות של הרבנית אלבז, רעייתו של הרב ראובן אלבז שליט"א נשאר בתוקף. מסתבר בבירור נוסף, כי טופס ההתפקדות שלה אמנם הגיע לסניף, אך הוא נפסל. זאת לאחר שהיא הבהירה, כי לא חתמה כלל ולא ידוע לה שהיא התפקדה. בשעה טובה נמצאה גם חבילת טפסי ההתפקדות של הורדים. היא שכבה לה ניגוחה מתחת לפנקסים ריקים של חברות בהפועה"ז, עד שבא הגואל ומצאם. ומי שסבר, כי עוזרו המסור של המקובל רבי יצחק כדורי שליט"א הוא חבר ש"ס שזה טעות מרה. על-פי נתוני המיפקד בירושלים, ר' משה נמני הצטרף לשורות המפד"ל כדת וכדין.

לוועדת הבחירות המרכזית של המפד"ל תהיה בעייה לא קלה והיא, כיצד להתייחס לכל אותם אלה ששילמו דמי התפקדות בכסף מזומן. תקנת המפקד אוסרות זאת, אך לא מעט מתפקדים העדיפו לשלם במזומן במקום בצ'ק. המתפקדים בישיבת "אור החיים" בבירה לא טרחו כלל לשלם "דמי התפקדות" והבהירו לכותב שורות אלו, כי "מזכיר הישיבה כבר ישלם בשביל כולם".

לשבחו של סניף המפד"ל בירושלים ייאמר, כי הוא מקפיד על טוהר הבחירות והמיפקד, ובמקרים שבהם התפנמים בולטים לעין, הוא ממהר לפסול טפסי התפקדות.

הפרטים על המתפקדים שעברו אינוקטריניצציה אידאולוגית, נמסרו לכותב שורות אלו מפי אישים מרכזיים בסניף המפד"ל בירושלים ואחד מהם אף טרם לגמרי את "הצפה" בישיבה. שנערכה בסניף, על שהעז לפרסם השבוע על המתפקדים המוזרים, ובזכות הג הפורים ייסלח לו.

מספר המתפקדים למפד"ל ברחבי הארץ הוא מכובד בכל קנה-מידה, ו"המבצעים" שנעשו בקרב חוגים שאינם קשורים כלל לציונות הדתית היו מיותרים.